

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część I. — Wydana i rozesłana dnia 1. stycznia 1898.

Treść: (№ 1—2.) 1. Umowa, tycząca się przedłużenia przywileju Banku austriacko-węgierskiego aż do 31. grudnia 1898, zawarta między c. k. Ministrem skarbu i Bankiem austriacko-węgierskim na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 30 grudnia 1897. — 2. Rozporządzenie, tyczące się przedłużenia mocy obowiązującej rozporządzenia z dnia 21. czerwca 1893, w przedmiocie składania w Banku austriacko-węgierskim papierów wartościowych, które w Sądzie powinnyby być deponowane.

1.

Umowa z dnia 31. grudnia 1897,
tyczące się przedłużenia przywileju Banku austriacko-węgierskiego aż do 31. grudnia 1898, zawarta między c. k. Ministrem skarbu i Bankiem austriacko-węgierskim na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 30. grudnia 1897,

Dz. u. p. Nr. 308.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 30. grudnia 1897, Dz. u. p. Nr. 308, tyczącego się prowizorycznego utrzymania w mocy obowiązującej postanowień dotyczeńego przymierza clowego i handlowego z krajami korony węgierskiej, używania dochodów clowych i stosunku do Banku austriacko-węgierskiego, zawarta została między c. k. Ministrem skarbu a Bankiem austriacko-węgierskim umowa następująca:

Artykuł 1.

Postanowienia dwóch umów, stosownie do artykułu 2 ustawy z dnia 21. maja 1887, Dz. u. p. Nr. 51, istotną częścią składową tejże ustawy stanowiących, między c. k. i królewsko węgierskim Ministrem skarbu z jednej a Bankiem austriacko-węgierskim w lipcu 1887 zawartych, tyczące się funduszów, które Bank austriacko-węgierski wyznaczy ma zakładom swoim węgierskim, tudzież rozcięgniecie przywileju i działalności Banku austriacko-

węgierskiego na kraje zajęte Bośnię i Hercegowinę, zatrzymać mają moc obowiązującą bez zmiany w okresie przedłużenia przywileju, t. j. aż do 31. grudnia 1898.

Zarazem postanawia się za wspólną zgodą, że ponieważ Bank austriacko-węgierski podał w czasie właściwym, dnia 4. października 1895 prośbę o dalsze przedłużenie przywileju (art. 105 statutu bankowego), przeto nie potrzeba już ponawiać tej prośby w ciągu jednorocznego przedłużenia przywileju.

Artykuł 2.

Umowa z dnia 29. lipca 1887, zawarta na zasadzie ustawy z dnia 21. maja 1887, Dz. u. p. Nr. 50, przez c. k. Ministra skarbu z Bankiem austriacko-węgierskim w przedmiocie dłużu państwa, który wynosił pierwotnie 80 milionów złotych waluty austriackiej, zatrzymuje bez zmiany moc obowiązującą w okresie przedłużenia przywileju, t. j. aż do 31. grudnia 1898 w całej osnowie, z tym wyjątkiem, że terminy w rzeczonej umowie ustalone, przedłużają się odpowiednio przedłużonemu trwaniu przywileju.

Zgodzono się, że c. k. Minister skarbu nie ma wręczyć Bankowi austriacko-węgierskiemu nowego zapisu dłużu.

Artykuł 3.

Umowa na zasadzie ustawy z dnia 9. lipca 1894, Dz. u. p. Nr. 154, o wykupieniu biletów państwa w sumie ogólnej 200 milionów złotych,

zawarta dnia 24. lipca 1894 między c. k. Ministrem skarbu a Bankiem austriacko-węgierskim, zatrzymuje bez zmiany moc obowiązującą w okresie przedłużenia przywileju, t. j. aż do 31. grudnia 1898.

Przeto w razie odnowienia przywileju (artykuł 1, ustęp 2 umowy niniejszej) osnowę umowy z dnia 24. lipca 1894 urządzić należy stanowczo.

Artykuł 4.

Stosownie do §. 3 rozporządzenia cesarskiego z dnia 30. grudnia 1897, Dz. u. p. Nr. 308, po stanowieniu umowy niniejszej przestaną obowiązywać nawet przed dniem 31. grudnia 1898, z tą chwilą, w której wejdzie w wykonanie stanowcza regulacyja spraw umową niniejszą tymczasowo urządzych, jakoteż wtedy, gdyby co do tych spraw zaszła zmiana w stanie, jaki obecnie istnieje w krajach korony węgierskiej.

Wiedeń, dnia 31. grudnia 1897.

C. k. Minister skarbu: Bank austriacko-węgierski:

Böhm r. w.

(L. S.)

Kautz r. w.

Gubernator.

Schoeller r. w.

Członek Rady gen.

Mecenseffy r. w.

Sekretarz gen.

2.

Rozporządzenie Ministerstw sprawiedliwości i skarbu w porozumieniu z Ministerstwem handlu i Najwyższą Izbą obrachunkową z dnia 31. grudnia 1897,

tyczące się przedłużenia mocy obowiązującej rozporządzenia z dnia 21. czerwca 1893, Dz. u. p. Nr. 103, w przedmiocie składania w Banku austriacko-węgierskim papierów wartościowych, które w Sądzie powinnyby być deponowane.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 30. grudnia 1897, Dz. u. p. Nr. 308 i umowy zawartej z Radą generalną Banku austriacko-węgierskiego utrzymuje się w mocy obowiązującej aż do dnia 31. grudnia 1898 rozporządzenie ministralne z dnia 31. czerwca 1893, Dz. u. p. Nr. 103, tyczące się składania w tymże Banku papierów wartościowych, które powinnyby być deponowane w Sądzie.

Jak tylko stosownie do §. 3 rzeczonego rozporządzenia cesarskiego utracą moc swoja postanowienia w §§. 1 i 2 tego rozporządzenia wydane, przestanie także obowiązywać rozporządzenie ministralne z dnia 21. czerwca 1893, Dz. u. p. Nr. 103.

Böhm r. w.

Ruber r. w.